

На всички тѣзи богове и на още много други били издигнати въ града Рациария храмове и имъ били изваяни статуи. Какъвъ е билъ разкошътъ вътре въ храма, личи отъ единъ изящно изработенъ свѣщникъ, запазенъ и до сега. Статуи били правени и на царе, и царици, и на видни граждани. Съ тѣхъ украсявали обширния градски площадъ.

Отъ другитѣ забележителни постройкы на стария градъ особено билъ важенъ голѣмиятъ водопроводъ. Той водѣлъ началото си отъ единъ буенъ и хладенъ изворъ, на северъ отъ града. Днесъ се виждатъ каменнитѣ стени, които ограждали извора, а сжщо така и останкитѣ на стражарската кула, дето стояли пазачитѣ. Съ изпечени прѣстени трѣби и съ оловени такива водата била отведена въ града и прѣсната по улицитѣ и по кжщитѣ.

Царъ Траянъ, наистина, дигналъ легиона отъ Рациария, защото нѣмало нужда отъ него тукъ, когато превзелъ Дакия. Но той далъ на града голѣми права, а откритата граница къмъ Дакия му засилила търговията. Гражданитѣ, както и въ Никополъ, избирали сенатъ, събирали се на общо събрание, избирали и кметоветѣ на града. При общия миръ въ империята следъ Траяна, както всички други градове на Тракия, Мизия и Дакия, градътъ Рациария напредналъ много. Той не отпадналъ, дори и когато почнали да го нападатъ варвари, защото легионътъ билъ върнатъ, стенитѣ на града били затвърдени и той продължилъ своя животъ до нахлуването на славяни, авари и българи въ България (7 в. сл. Хр.). Оттогава той западналъ и билъ разрушенъ. Западнали тогаваили били разрушени и другитѣ римски градове. Римската властъ и римската култура се изгубили.

